

Danzigs svar til krigshisserne.

Lange Markt (stortorvet) i Danzig kunne knapt rumme de menneskemasser som den 10. august 1939 strømmet sammen til et enormt protestmøte mot de polske krigstruslene. Over 100 000 mennesker hørte her og ved mange høyttaleranlegg over hele Danzig-området Gauleiter Forsters flammende protesttale, der han gjorde verden oppmerksom på de mange uhyrlighetene som Danzig sia 1919 hadde vært utsatt for, særlig fra polsk sie. Verdenspressens skriver som om ikke Polen, men Danzig skulle være uroshifteren. For å forebygge at disse falske meldingene skal gi årsak til alvorlige misforståelser, offentliggjør vi det viktigste av Forsters tale i den følgende:

„Hvis krigstruslene fra polsk sie hadde vært enkeltstående hendelser, hadde vi ikke funnet nødvendig å gå nærmere inn på dem. At vi imidlertid har rett når vi omsider holder et protestmøte, viser tonen i den polske presse.

Den 2. mai skrev en avis i Krakau at Schlesien og Østpreussen måtte avstås til Polen. Polen frengte nemlig en breiere vei til havet enn det hittil har hatt.

Den 4. mai ble det holdt et møte i universitetet i Posen, der en taler påsto at Tyskland skulle være oppstått av en forhenværende polsk vasallstat. I 1410 hadde man slått tyskerne ved Tannenberg, men denne gangen skulle man slå dem sønder og sammen ved Berlin. En annen taler erklærte: Tysklands og Polens felles grense strekker seg idag over ca. 2700 km. Er at Østpreussen var besatt og Odergrensen fram til Sretlin var opprettet, ville den bare bli 700 km, lang. Men etter seieren ved Berlin ville den neppe strekke seg over mer enn 400 km.

Gjennom denne gloryverdige polske seieren, som skulle bli kronen på den uundgåelige krigen med Tyskland, ville Polen komme til å beherske hele Europa.

Den 2. juli 1939 erklærte den polske oberst W e n d a på et møte i Teschen: „Polen, som aldri ville tillate en innskrenking av sine rettigheter i Danzig, har ikke bare noe å forsvare, men til og med noe å erobre.“ På det samme møtet utfalte en annen taler: „I den kommende krigen vil Polen ikke miste noen av de strekninger det hittil har oppnådd. Tvertimot: denne krigen, som Polen vil gå seierrik ut av, skal også skaffe oss Oppeln Schlesien og Østpreussen.“

I et telegram til ungdomsføreren for den polske regjeringsleiren heter det: „Vi trur fullt og fast på at den kommende krig, krigen om et større Polen, vil ende med et nytt Tannenberg. I denne faste overbevisning henger vi høytidelig opp foran vår organisasjons hus karfet over Polen av imorgen, der elva Oder skal danne grensen mellom oss og Tyskland.“

Men den polske marskal Rydz-Smigly setter sjølkronen på alle agitasjonsfrasene i en tale som allerede ligger et stykke tilbake i lia:

„Vi kommer snart til å marsjere mot den tyske arvefienden for endelig å trekke ut gifttene hans. Førsteetappet på denne marsjen skal være besettelsen av Danzig. Hold dere parat til oppgjøret med det arrogante germannerblodet. Hevnens time er nær.“

Til alt dette vil jeg gjerne tilføye — og det burde fram for alt interessere utlandet — at disse utgøttelsene bare er et lite utvalg av alt det som i virkeligheten er blitt talt og skrevet i Polen i løpet av de siste månedene.

Vårt svar kan sammenfattes i få ord. Polen bør notere seg følgende:

1. Krigstrusler, så utfordrende de enn måtte være, skremmer oss på inga måte, og vil ikke framkalle den minste snev av redsel i Danzig.

2. Vi har sørget for at Danzigs befolkning ikke mister herredømmet over sine nerver i denne spente lia.

3. Vi har i Danzig i de siste ukene gjort det klart til å møte enhver overfall og enhver provokasjon fra polsk sie, og til å gi et høvelig svar.

4. Polen bør gjøre seg det klart at Danzig ikke står alene og forlatt her i verden, men at det stortyske rike, vårt fedreland og vår fører

Adolf Hitler til enhver tid er fast besluttet på å stå ved vår sie, i tilfelle av et angrep fra Polen.

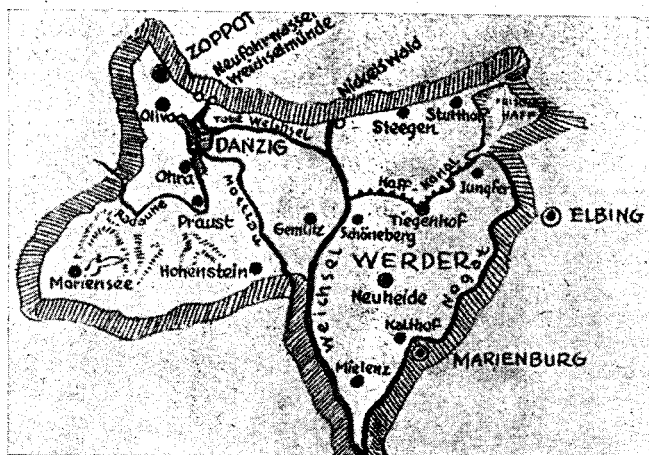
Det bør smått om senn ta till å bli klart for alle fredelskende mennesker hvilken forbrytelse det ble begått i Versailles med hensyn til Danzig og opptrekkingen av grensene i Østen. En betydelig franskmann, tidligere sendemann, skriver i en bok:

„Løsningen i Østen er bare ett av de tallrike eksemplene på det hykleri som hersket ved utarbeidinga av Versaillesstraktaten.“

En annen franskmann skriver: „Av alle europeiske stater er Polen alene i strid med alle sine naboer, med Tyskland, med Ukraine, med Russland, med Litauen. En kan høre det knake i den polske bygningen. Hvor lenge vil det vare før Polens endelige sammenbrudd blir fullbyrdet? Det er vanskelig å forutsi. Men la oss franskmenn bare se til at vi ikke sjøl blir begravd under Polens ruiner. En fjerde og denne gangen endelig deling av Polen vil uten tvil bety slutten på dets eksistens.“

Franskmannen René Martell erklærer i sin bok: „Seierherrene har gjort urett i å skape den polske korridor. De har handlet i strid med rettsinn og menneskelighet da de skille Danzig og Østpreussen fra Tyskland. Danzig er en tysk by. Den er etter sin art og sitt vesen rent tysk. Tyskerne utgjør der 96%, polakkene bare 2% av befolkningen... Danzig og korridoren er synd mot fornuften og den sunne menneskeforstand. Disse urettferdige handlingene hører til de politiske brøler som en gang vil komme til å forbause våre etterkommere.“

Lloyd George, den forhenværende engelske statsminister, erklærte i en tale til underhuset: „Polen er det siste land som har rett til å klage over Versaillesstrak-

Danzig-området

ble ved Versaillesstraktaten med makt skilt fra Tyskland. Av de over 400 000 innbyggere er bare 2 prosent polakker.

taten, da det ikke har vært med på å kjempe den fram. Polen har ikke erobret sin frihet, og derfor må det mere enn noe annet land holde seg strengt til hvert komma i traktaten.“

Den berømte englender Churchill, en av de største tyskeletere i verden, erklærte likevel en gang i det engelske underhus:

„Hvis den engelske regjering virkelig ville gjøre noe for å skaffe varig fred, så burde den sørge for revisjon av fredstraktaten, England skulle overta ledelsen og legge fram spørsmålet om Danzig og den polske korridor. Så lenge dette spørsmålet ikke er løst, fins det ikke noe håp om en varig fred.“

I et engelsk blad skriver en englender den 10. 7. 1939: „Man trenger bare besøke den Frie Stad Danzig for å begripe den tragedien som gjennom Versaillesstraktaten ble ført over den for alltid tyske befolkningen. Fordi vi englendere var delaktige i den traktaten, er vi ansvarlige for denne herlige gamle hansabyens ruin. Det er Storbritannias plikt å rydde vanskene av veien, og ikke å forstørre dem ved ministertaler.“

En annen englender skriver i en avis i juni:

„Hvorfor i all verden skulle unge briter og franskmenn la seg drepe eller lemleste for å hindre en tysk by i å vende tilbake til Tyskland.“

Jeg vil spesielt betone at disse ytringene ikke stammer fra tyskere, men fra franskmenn og engelskmenn. Vi Danzigere bekrefter disse uttalelsene i hele deres omfang. Når en ser igjennom verdenspressen, så er situasjonen slik at alle folkeslag, særlig franskmennene og engelskmennene, og ikke å forglemme pollakene, beskjeftiger seg med Danzigs framtid. De prater akkurat som om Danzig skulle være engelsk, fransk eller polsk. Hvis noen har rett til å bekymre seg om Danzigs framtid, så er det vi Danzigere sjøl. Vi fastslår følgende:

1. Danzig har helt sia den ble grunnlagt, det vil si rundt åtte hundreår, alltid vært en ur-tysk by.

2. I Danzig har gjennom hele byens historie fram til 1919 bare tyskere hatt noe å si. Danzigerne slo til og med i 1576 den polske konge Stephan Batory tilbake med våpenmakt og tvang ham til å kapitulere, da han forsøkte å innskrenke den gamle tyske hansastadens sjørettigheter. Danzigerne er like lite redd for den nåværen-

de polske presidents kanoner som deres fedre var for den polske konges kanoner.

3. Danzig ble i 1919 trass i voldsomme enstemmige protester fra befolkningen skilt fra fedrelandet. Den berømte „folkenes sjøbestemmelsesrett“, som ble forkynt av president Wilson i hans 14 punkter, ble på den mest hensynsløse måte trukket under føtter.

4. De årene som er gått etter skillet har brakt det uimotsielige beviset for at Danzig har lidd meget alvorlig økonomisk og kulturell skade. Danzigs havn skulle være Polens eneste tilgang til havet, og derfor ble den skilt fra riket. Bare den kjennsgjerningen at byen trass i dette med en grusom planmessighet ble fratatt sine viktigste livsrettigheter, beviser at Danzig gjennom Polen bare har lidd økonomisk skade og ikke har hatt noen fordeler.

5. De stadige sjikaner som danzigerne har vært utsatt for fra polsk sie på alle områder i det offentlige liv, og det faktum at Danzig uten at befolkningen ble spurt, ble skilt fra riket, har etter 20 år ført til alle danzigeres felles rop: „Vi vil tilbake til riket!“

6. Danzigs befolkning er idag fullstendig klar over og trur klippefast på at befrielsens time er kommet, det vil si at Danzig vender tilbake til det Tyske Rike.

7. Danzigerne ser i enestående enighet og med sterk kjærlighet og høyaktelse opp til sin fører Adolf Hitler. De er overbevist om at han vil oppfylle deres ønske om å vende heim til riket, og at han dermed gjør denne deres sjøbestemmelsesrett gjeldende som man tok fra dem i 1919.

I dette høytidelige øyeblikk trur jeg ikke vi kan gjøre noe bedre enn å love at vi vil holde sammen, komme hva som vil, og at vi med beslutsomhet og alle de krefter vi har til rådighet vil slå tilbake ethvert angrep på denne hellige tyske jord.

Måtte den dagen ikke være langt borte da vi igjen kan komme sammen her, denne gangen ikke til protestmøte, men for å feire Danzigs gjenforening med det stortyske rike.“

Sannheten er sterkere
enn løgnen!

Venner av sannhet, utbre disse bladene! Ved bestilling oppgi
det ønskede språk og flere flyveblad fåes gratis gjennom:

Ansvarlig utgiver: President Heinrich Kessemeier, Hamburg 13, Hochallee, 127

Forlag: Falken-Verlag, Hamburg.